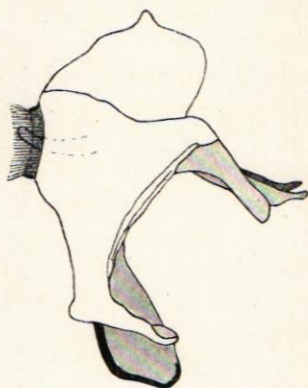

En för Sverige ny Eylaïs-form.

AF

O. Lundblad.

I början af innevarande år erhöll jag af amanuensen E. BERGSTRÖM, Uppsala, ett prof hydracariner, taget af honom i Tidan i Västergötland d. $29/6$ 1909. Profvet innehöll bl. a. fyra exemplar af en stor *Eylaïs*-form, som vid närmare påseende befanns vara en för vår fauna ny sådan, nämligen *E. foraminipons foraminipons* THOR, förut känd och beskrifven från Norge.

Eylaïs foraminipons foraminipons
THOR. Maxillarorgan 60 X.
(Efter exemplar från Tidan,
Västergötland).

Enligt meddelande förekom arten ganska allmänt å fyndstället i Tidan. Platsen för dess uppträdande var Tibro, Tideberg (mellan Sköfde och Karlsborg) i grundt lugnvattensparti vid stranden af floden på gyttjebotten utan vegetation.

De fyra exemplaren af den för Sverige nya formen öfverensstämde fullkomligt med SIG THOR'S dock tämligen kortfattade beskrifning af *E. foraminipons* s. str. samt med hans figur af densamma. Arten är ganska karakteristisk och behöfver ej förväxlas med någon annan. Till komplettering lämnar jag emellertid en bild af maxillarorganet, af hvilket THOR icke har någon figur i sitt arbete.

Djuret är omkr. 5 mm. långt, hör alltså till de största arterna inom sitt släkte och öfverhufvud till de största hydracariner, som för närvarande äro kända. Genom påvisandet

af denna arts förekomst hos oss har antalet kända svenska *Eylais*-arter stigit till 15.¹ NEUMAN (1880) anför blott en art, nämligen *extendens* (MÜLL.), från Sverige. Nu förhåller det sig, egendomligt nog, så, att det stora flertalet af de under senare år nytillkomna fjorton arterna anträffats just på lokaler, som af NEUMAN utforskats speciellt angående hydracariner, nämligen Gottland, Öland och Västergötland. Under sådana förhållanden är det därför högst osannolikt att nämnde forskare ej skulle ha påträffat åtminstone någon af dessa arter, ehuru han ansett dem tillhöra en och samma form.

Den af honom i hans monografi upptagna arten är således utan tvifvel en kollektivart, och karakteristiken af densamma är hållen i så allmänna ordalag att i intet afseende någon bestämd hållpunkt finnes för en säker identifiering. Då utbredningen Skåne—Lappland angifves, kunna häraf följaktligen inga säkra slutsatser dragas angående den MÜLLER'ska artens förekomst i vårt land.²

Äfven om våra öfriga *Eylais*-arters utbredning veta vi mycket litet. Nästan alla — för att nämna några exempel kunna arterna *tullgreni*, *occulta*, *insularis*, *gigas* och *foramini-pens* anföras — ha hos oss en inskränkt utbredning och äro hittills blott funna på det ställe, där de första gången iakttagits. Men beträffande de flesta torde man dock kunna säga, att detta beror på att stora områden äro oundsökta. En del af ofvannämnda arter äro nämligen vidt utbredda i våra grannländer, först och främst Norge, och de förekomma troligen äfven hos oss på flera ställen.

Beträffande andra åter kanske man har att räkna med möjligheten af en mera inskränkt utbredning. Vi ha här kanske att göra med verkligt isolerade lokalarter, ehuru det vore förhastadt att ännu påstå detta. I främsta rummet vill jag nämna *Eylais tullgreni* och *insularis*, hvilka äro funna

¹ Hufvudarten synes ej förut vara funnen hos oss, däremot *foramini-pens lata* THOR, som af THOR är påvisad i Dr. NEUMANS gamla typsamling.

² Nyligen är den dock påvisad af C. WALTER i material från Mästermyr på Gottland, insamladt af docent N. VON HOFSTEN (Archiv für Hydrobiologie etc. Stuttgart 1910).

på Gottland och Öland. Då emellertid ännu så få platser hos oss äro noggrant undersökta, kan det mycket väl tänkas, att de framdeles komma att ertappas på flera punkter i Sverige. I hvarje fall är det ganska påfallande, att dessa två arter ej äro funna på något annat ställe, ej ens i våra närmaste grannländer, i hvilka man som bekant ägnat studiet af hydracarinerna större uppmärksamhet än hos oss.